

**בבית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים**

עת"ם 17509-03-17
בפני כבוד השופט
ארנון דראל

בעניין:

1. סרור, ת"ז
2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע"ד מס' 580163517

ע"י ב"כ עוה"ד נדיה דקה (מ"ר 66713) ו/או דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או סיגי בן ארי (מ"ר 37566) ו/או חווה מטרס-עירון (מ"ר 35174) ו/או בנימין אחסתרובה (מ"ר 58088) ו/או בילאל סביחאת (מ"ר 49838) ו/או ענת גונן (מ"ר 28359) ו/או עביר גובראן-דכוור (מ"ר 44346) ו/או נאסר עודה (מ"ר 68398) ו/או אלירן בללי (מ"ר 73940)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרות

- נ ג ד -

המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית

ע"י פרקליטות מחוז ירושלים

המשיב

תגובה מטעם העותרות

לאור החלטת כבוד בית המשפט מיום 19.4.2017, מתכבדות העותרות להגיש לבית המשפט הנכבד תגובה מטעמן, כדלקמן:

1. עניינה של העתירה, שהוגשה ביום 8.3.2017, בסירובו של המשיב לבקשת העותרת 1 (להלן: **העותרת**) לבקר את בנה הקטין, בן ה-17, הכלוא בישראל.
2. העובדות התומכות בעתירה זו הן מטרידות: **העותרת לא ראתה את בנה הקטין מאז נעצר באפריל 2016, לפני למעלה משנה.** זה צריך להיות מוקד העניין הנדון. מיד לאתר המעצר, העותרת התחילה להגיש בקשות לקבלת היתר כניסה לביקור כלוא במשרדי הצלב-האדום, אשר חלקן לא קיבלו מענה וחלקן סורבו בטענה של אי קירבה משפחתית וזאת ללא כל נימוק המניח את הדעת.
3. נוכח המענה שהתקבל, פנתה העותרת, בהתאם לתשובה שהתקבלה למשרד הפנים הפלסטיני. שם ניתן לה מסמך רשמי המאשר היותה אמו של האסיר הקטין עבדאללה סרור. אישור זה ניתן ביום 5.9.2016 והוא צורף לכתב העתירה. מכך, ניתן להסיק שדבר הקירבה המשפחתית של העותרת לבנה רשום במשרד הפנים הפלסטיני.
4. מעבר לכך, העותרת שבה ופנתה למשיב באמצעות המוקד. לפנייתה מיום 6.2.2017 צורפו מסמכים המוכיחים את הקירבה המשפחתית: תעודת הלידה של האסיר והאישור האמור ממשרד הפנים הפלסטיני.

5. על אף הנסיבות ההומניטאריות הקשות של המקרה, המשיב בחר לנקוט בדרך הקלה, ולהתעלם מטענות העותרת, אשר עשתה מעבר לנדרש על מנת להוכיח את זכאותה לבקר את בנה הקטין, ושוב המשיב סירב לבקשה מאותם טעמים.

6. כשלא נותרו בפני העותרת דרכים אחרות לנקוט בהן כדי לראות את בנה, נאלצה לפנות לבית המשפט הנכבד על מנת שיופק לה היתר כניסה לישראל לביקור כלוא.

7. חובתו של המשיב הייתה לבדוק באופן ענייני את טענותיה של העותרת בדבר הקירבה המשפחתית, אך בחר לטפל בבקשותיה החוזרות באופן טכני מבלי לרדת למהותו של הדבר ומבלי לעשות כל מאמץ על מנת ליתר את סבלה של העותרת, ובסופו של יום, את העתירה.

8. על חובה זו של המשיב כתב לאחרונה כב' המשנה לנשיאה השופט רובינשטיין בהחלטה מיום 20.4.2017 בבג"ץ 3764/16 גמאל עלי נ' המפקד הצבאי :

האידיולוגיה צריכה להיות פשוטה: מבלי לפגוע כהוא זה בביטחון ובשיקולי ביטחון, כמובן, יש צורך במאמץ להקל ככל הניתן על האוכלוסייה הפלסטינית הנזקקת להיתרים במישור המינהלי, כדי לפשט את החיים במציאות המדינית, המשפטית והיומיומית המורכבת. בכך גם יכולות לכאורה הרשויות להקל על עצמן ולחסוך בירוקרטיה. מכל מקום, ראוי להגיע למסגרת פשוטה ככל הניתן ומובנת ככל הניתן, כדי להסיר מעקשים לא נחוצים בחיי האוכלוסייה.. (ההדגשות בעתירה הן שלי – נ.ד.)

9. יודגש, כי עסקינן בבקשה של אם לבקר את בנה הקטין הכלוא והמוחזק בשטחי המדינה הכובשת בניגוד לדין הבינלאומי. אילו המשיב לא היה מפר את הדין הבינלאומי, והיה מחזיק את הכלואים הפלסטינים בתוך השטחים הכבושים, כמתחייב, העותרת לא הייתה נתקלת במכשול הבירוקרטי של דרישת היתר כניסה לישראל, ועל הדרך, הצורך בהוכחת עניין הקירבה המשפחתית, על מנת לבקרו. עובדה זו מגבירה את החובה של המשיב להנפיק את ההיתר המבוקש ללא דיחוי.

10. לא למותר להזכיר, ובשים לב לנסיבות המקרה המיוחדות, בו קטין הכלוא זה למעלה משנה לא זכה לראות את אמו, שהסחבת של המשיב בתיקון את הטעון תיקון בדבר הקירבה המשפחתית הצטבר יחדיו לפרק זמן משמעותי ביותר. במהלך השנה העותרת מיצתה הליכים ופעלה ללא דיחוי.

11. לאור הנתונים הבסיסיים הללו, אין העותרות חוזרות בהן מעתירתן, גם לאור עמדת המשיב.

12. העותרת עשתה את חלקה בתהליך קבלת ההיתר וככל הנראה שהמחדל נמצא במעגל אחר. העותרת פנתה למשרדי הצלב האדום ולא הפסיקה להגיש בקשות לביקור כלוא. כידוע, הצלב האדום מעביר בקשות אלו למשיב וממנו מקבל את התשובות בנוגע לכל בקשה ובקשה.

13. במקרה דנן, המשיב לא טרח לטפל בעניין הקירבה המשפחתית שנשמטה מרישומיו גם לאחר שהוצג בפניו אישור על כך ממשרד הפנים הפלסטיני. רק בעקבות הגשת העתירה, תוקן דבר הקירבה המשפחתית ומבלי להתייחס לזמן הרב בו הקרב הבירוקראטי התמשך, שוב המשיב מפנה אותה להגיש בקשה בצלב האדום.

14. לא זו בלבד, אלא שהח"מ הבהירה בפני בא כוח המשיב כי על שמה של העותרת קיימת בקשה פתוחה בצלב האדום מיום 23.2.2017. מידע זה נמסר לה ממשרדי הצלב האדום הנמצאים באזור מגוריה, קרי רמאללה.

15. ככל שדבר הקירבה המשפחתית עודכן על ידי המשיב, ובהיעדר מניעה ביטחונית, על המשיב להנפיק עבור העותרת היתר כניסה לביקור בנה הקטין שאותו לא ראתה למעלה משנה. המשיב מתעקש לשלוח את העותרת לסבב חדש, כאשר על שמה קיימת בקשה פתוחה, בטענה שהבקשה האמורה אינה מופיעה במערכת.

16. חשוב להדגיש, כי הליך הגשת הבקשות הוא באחריותו של הצלב האדום. זה שהמשיב משתמש בתיווכו של הצלב האדום, אשר מעביר אליו פניותיהם של תושבי השטחים הכבושים המבקשים לקבל היתרים לביקור בני משפחותיהם הכלואים בישראל, אינה צריכה להעביר את הנטל על העותרת, בכך שתחזור בה מהעתירה ותגיש בקשה חדשה בתקווה שזו תיענה, וזאת מבלי שהמשיב מנסה להפנות את הצלב האדום להעביר אליו את הבקשה אליה הוא מצפה במקרה דנן. כמובן שאין זו הדרך! באם העותרת תגיש בקשה חדשה מי לידינו יתקע כי בקשתה תועבר על ידי הצלב האדום וכי היא תיענה תוך זמן סביר? ההיסטוריה בעניינה של העותרת אינה מעודדת מבחינה זו.

17. כנראה שהשיקול ההומניטארי אינו עומד כנר לרגלי המשיב בבוא לקבל החלטות בנוגע לעותרת. החודשים חולפים והנתק בין האם ובנה הקטין מחמיר, והמשיב ממשיך בסחבת, מבלי ליתן משקל ראוי להיבט ההומניטרי ומבלי לנסות להבין מדוע בקשת העותרת אינה מופיעה במערכת, על אף שהצלב האדום בעצמו הודיע לעותרת כי בקשה זו תלויה ועומדת וטרם קיבלה מענה. בכך מתבקש המשיב להיענות לה.

18. לאור כל זאת, וכן לאור האמור בהחלטתו של כבוד בית המשפט, מבקשות העותרות להודיע לבית המשפט הנכבד על כך שהן עומדות על עתירתן, על אף עמדתו של המשיב בסוגיה, ומבקשות מבית המשפט הנכבד להתיר את העתירה תלויה ועומדת וכן להורות למשיב לטפל בבקשת העותרת להתיר, וליתן לה היתר כניסה לישראל לביקור בנה ללא דיוחי, כמבוקש בעתירה.

ירושלים, 23 באפריל 2017

נדיה דקה, ענייד
ב"כ העותרות

(ת.ש. 96779)